

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XI./2019
Senát IV

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 86/2019
populárny názov	Zmena osoby veriteľa v konkurznom konaní
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	05.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1
analytická právna veta	Ak dôjde k postúpeniu zabezpečenej pohľadávky prihlásenej do konkurzu, postupník sa stáva účastníkom konkurzného konania až právoplatnosťou uznesenia o potvrdení prevodu pohľadávky na postupníka podľa § 25 ods. 5 zákona o konkurze. Od tohto momentu je postupník ako nový veriteľ oprávnený vykonávať procesné práva v konkurznom konaní. Takýmto právom je aj podanie námietky poradia pohľadávky v konkurznom konaní podľa § 96 ods. 3 zákona o konkurze proti oddelenej podstate. Pokiaľ došlo k postúpeniu zabezpečenej pohľadávky a príslušný súd nerozhodol o potvrdení prevodu pohľadávky, aktívne vecne legitimovaný na podanie námietky poradia pohľadávky proti oddelenej podstate je postupca ako pôvodný zabezpečený veriteľ.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd uznesením zverejneným v Obchodnom vestníku vyhlásil konkurz na majetok dlžníka (ďalej len „úpadca“), a do funkcie správcu ustanovil JUDr. Danicu Birošovú (ďalej len „správca“). Veriteľ úpadcu – obchodná spoločnosť Československá obchodná banka, a. s., (ďalej len „Československá obchodná banka, a. s.“), si v zákonnej lehote prihlásil svoje pohľadávky do konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 18. marca 2016 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávky“) uzatvorenej medzi Československou obchodnou bankou, a. s., ako postupcom a sťažovateľom ako postupníkom nadobudol sťažovateľ pohľadávky prihlásené do konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu. Okresný súd uznesením z 10. augusta 2017 publikovaným v Obchodnom vestníku sťažovateľovi ako novému veriteľovi pohľadávok pôvodného veriteľa obchodnej spoločnosti Československá obchodná banka, a. s., povolil vstup do konkurzného konania, a to v rozsahu postúpených pohľadávok. Oznam o nadobudnutí právoplatnosti uvedeného uznesenia bol zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 12. septembra 2017. Sťažovateľ sa v pozícii žalobcu návrhom z 13. júla 2017 proti správcovi ako žalovanému domáhal určenia, že pohľadávka ďalšieho veriteľa proti oddelenej podstate v konkurznom konaní úpadcu zapísaná v zozname pohľadávok proti oddelenej podstate, ktorého oznámenie o zostavení bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 15. mája 2017 má byť zaradená do zoznamu

	<p>pohľadávok proti podstate v nižšej sume. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa ako žalobcu na určenie poradia pohľadávky proti podstate zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane sťažovateľa ako žalobcu. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy</p> <p>Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie spochybňuje aplikáciu § 96 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii krajským súdom, podľa ktorého sťažovateľ nebol subjektom oprávneným namietať podľa citovaného zákonného ustanovenia u správcu poradia pohľadávky proti podstate a následne podať na okresnom súde návrh na určenie poradia pohľadávky proti podstate. Zároveň v ústavnej sťažnosti namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k aplikácii § 96 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že aktívna legitímácia na podanie námietky poradia pohľadávky proti podstate je v zákone o konkurze a reštrukturalizácii upravená taxatívnym spôsobom. V zmysle § 96 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii sú na podanie námietky poradia pohľadávky proti podstate oprávnené tri rôzne subjekty, a to veriteľský výbor, dotknutý zabezpečený veriteľ v prípade, že zoznam pohľadávok proti podstate súvisí s rozvrhom z oddelenej podstaty, a každý, kto tvrdí, že je veriteľom pohľadávky proti podstate, ktorá by mala byť zaradená do príslušného zoznamu pohľadávok proti podstate, čo by mala táto osoba v námietke hodnoverným spôsobom preukázať, inak jej oprávnenie podať námietku poradia pohľadávky proti podstate nepatrí.</p> <p>Ústavný súd ďalej konštatuje, že v zákone o konkurze a reštrukturalizácii je jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností upravený aj okamih, od ktorého môže nadobúdateľ pohľadávky (v danom prípade sťažovateľ, pozn.) vykonávať práva spojené s nadobudnutou pohľadávkou v konkurznom konaní. Podľa § 25 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nadobúdateľ nadobúda tieto práva odo dňa zverejnenia oznamu o nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení vstupu tejto osoby do konkurzného konania v Obchodnom vestníku, a pritom platí, že písomnosti, ktoré sa podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii zverejňujú v Obchodnom vestníku, sa považujú na účely tohto zákona za zverejnené nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku (pozri § 199 ods. 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Do doby, kým nadobúdateľ nadobudne práva spojené s nadobudnutou pohľadávkou v konkurznom konaní, je tieto práva v konkurznom konaní oprávnený vykonávať pôvodný veriteľ pohľadávky.</p> <p>V okolnostiach daného prípadu je zrejmé, že sťažovateľ po tom, čo naňho pôvodný veriteľ Československá obchodná banka, a. s., postúpil pohľadávkou prihlásenú do konkurzu proti úpadcovi, nadobudol status veriteľa zabezpečenej pohľadávky. Zároveň je z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh zrejmý aj presný okamih, od ktorého sa sťažovateľ stal účastníkom konkurzného konania – 13. september 2017, t. j. v čase, keď už uplynula zákonná lehota na podanie námietky proti poradiu pohľadávky proti podstate a návrhu na určenie poradia pohľadávky proti podstate, z čoho vyplýva záver, že ak sťažovateľ podal námietky proti poradiu pohľadávky proti podstate a návrhu na určenie poradia pohľadávky proti podstate v zákonom stanovenej lehote, čo v danom prípade podal, podal ich ako neoprávnená osoba.</p> <p>Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone, v nadväznosti na čo konštatuje, že je ústavne udržateľný záver krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ nie je oprávnenou osobou na podanie námietky poradia pohľadávky proti podstate a návrhu na určenie poradia pohľadávky proti podstate. Pokiaľ bol preto na uvedenom základe návrh sťažovateľa na určenie poradia pohľadávky proti podstate zamietnutý</p>

napadnutým uznesením okresného súdu a následne toto rozhodnutie potvrdené napadnutým uznesením krajského súdu, nie je možné predmetné napadnuté uznesenie krajského súdu považovať za rozhodnutie, ktoré by spočívalo na arbitrárnom, svojvoľnom a zjavne neudržateľnom a neospravedliteľnom výklade práva, a teda za rozhodnutie, ktorým boli porušené sťažovateľom označené práva.

K námietke sťažovateľa, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, podľa ktorej sťažovateľ odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu aj od znenia § 96 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého „... každý kto tvrdí, že je veriteľom pohľadávky proti podstate, je oprávnený...na predpísanom tlačive namietnuť u správcu poradie pohľadávky proti podstate“, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol status veriteľa zabezpečenej pohľadávky prihlásenej do konkurzu proti úpadcovi vylučuje, aby na tom istom hmotnoprávnom základe nadobudol status osoby ktorá tvrdí, že je veriteľom pohľadávky proti podstate, ktorá by mala byť zaradená do príslušného zoznamu pohľadávok proti podstate. Ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľ v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom nielen nepreukázal, ale ani netvrdil, že má postavenie veriteľa inej pohľadávky proti úpadcovi ako tej, ktorú nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ krajský súd považoval sťažovateľa za veriteľa zabezpečenej pohľadávky prihlásenej do konkurzu proti úpadcovi a vo svojom napadnutom uznesení sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa, v ktorých tento odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu od svojho postavenia zabezpečeného veriteľa pohľadávky proti úpadcovi, je potrebné túto časť odôvodnenia napadnutého uznesenia zároveň považovať aj za stanovisko krajského súdu k námietke sťažovateľa, v ktorej odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu od znenia § 96 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého „... každý kto tvrdí, že je veriteľom pohľadávky proti podstate, je oprávnený... na predpísanom tlačive namietnuť u správcu poradie pohľadávky proti podstate“. Tým, že krajský súd považoval sťažovateľa za veriteľa zabezpečenej pohľadávky prihlásenej do konkurzu proti úpadcovi, bez ďalšieho vylúčil možnosť v prípade sťažovateľa odvodzovať jeho vecnú aktívnu legitímáciu od jeho postavenia ako osoby, ktorá tvrdí, že je veriteľom pohľadávky proti podstate, ktorá by mala byť zaradená do príslušného zoznamu pohľadávok proti podstate. Skutočnosť, že krajský súd sa vo svojom napadnutom uznesení výslovne nevyjadril k predmetnej odvolacej námietke sťažovateľa, neznamená, že jeho postoj k tejto námietke z obsahu napadnutého uznesenia jednoznačne nevyplýva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy a čl. 20 ods. 1 Ústavy

Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia. Aj v tejto časti je preto ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že tieto články majú charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo

	<p>právnickej osoby. Ústavný súd v prípade čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 2 ústavy stabilne judikuje, že tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedený článok obsahuje, a nie je teda priamo aplikovateľný orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch (III. ÚS 51/08, III. ÚS 316/2011).</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmieta.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-prihlásenie pohľadávky pohľadávka-postúpenie účastník konania

spisová značka	IV. ÚS 87/2019
populárny názov	Uznesenie súdu prvého stupňa a dovolanie
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	05.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým možno rozumieť výlučne rozhodnutie vydané krajským súdom v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Uznesenie vydané sudcom, ktorým sa rozhodovalo o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nie je rozhodnutím odvolacieho súdu a nemožno voči nemu účinne podať dovolanie. Navyše voči týmto rozhodnutiam nie je prípustné odvolanie, o ktorom by bol oprávnený rozhodovať krajský súd, preto je proti logike veci, aby sa pripustil prieskum takýchto rozhodnutí najvyšším súdom, pričom odvolací prieskum krajskými súdmi je výslovne vylúčený.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom zastavil konanie vo veci sťažovateľky pre nezaplatenie súdneho poplatku. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola uznesením okresného súdu vydaným sudcom zamietnutá ako nedôvodná. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu dovolanie. Najvyšší súd dovolacie konanie vo veci sťažovateľky napadnutým uznesením zastavil, keďže sťažovateľka podala dovolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému ho podať nemožno.
z odôvodnenia	Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením Najvyššieho súdu. Tvrdí, že uznesenie okresného súdu vydané sudcom možno považovať za rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, a preto proti nemu mohla podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku podať dovolanie. K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci odvolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci

ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

Ústavný súd sa stotožnil so závermi Najvyššieho súdu, ktorý v napadnutom uznesení konšatoval dôvody, pre ktoré dovolanie nemožno podať voči uzneseniu sudcu, ktorý rozhoduje o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka: "Strana sporu môže napadnúť dovolaním (účinne) iba rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodnutím odvolacieho súdu pritom v zmysle rekodifikovanej úpravy slovenského civilného procesu, účinnej od 1. júla 2016, možno rozumieť výlučne rozhodnutie vydané v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštalácie krajským súdom (§ 34 C.s.p.). Jedinou v súčasnosti platnou výnimkou z práve zadefinovaného pravidla je priznanie statusu odvolacieho súdu najvyššiemu súdu v sporoch z abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach, v ktorých zároveň súdmi prvej inštalácie nie sú súdy okresné, ale tri z celkom ôsmich krajských súdov (za cenu istého zjednodušenia označiteľné i za tzv. tradičné krajské súdy...), kedy ide zároveň tiež o nateraz jedinú zákonnú výnimku z pravidla vecnej príslušnosti okresného súdu na konanie v prvej inštalácii podľa (§ 12 C.s.p.).

Zavedenie sťažnosti ako nového (osobitného) opravného prostriedku proti uzneseniam súdov prvej inštalácie vydávaným vyššími súdnymi úradníkmi (prostriedku nielen terminologický, ale aj významovo odlišného od odvolania) v spojitosti s ponechaním kompetencie rozhodovania o takomto opravnom prostriedku u jeho pôvodcu (hoc aj samozrejme už inak, a to sudcom reprezentovaného súdu prvej inštalácie) potom spôsobuje nemožnosť nazerania tu aj na súd prvej inštalácie, rozhodujúci o sťažnosti, ako na súd odvolací (bez ohľadu na to, či jeho rozhodnutie napĺňa atribút rozhodnutia, ktorým sa konanie končí). Z rovnakého dôvodu ale nemôže byť aplikovateľnou ani tá časť skoršej úpravy procesného práva, ktorá (i keď len výnimočne) zverovala oprávnenie na rozhodovanie o odvolaní (resp. aj iné oprávnenie štandardne prislúchajúce odvolaciemu súdu) práve súdu prvej inštalácie.

Neobstojí ani argumentácia v prospech prípustnosti dovolania voči rozhodnutiu iného, než odvolacieho súdu za pomoci analógie zákona. Postup podľa dovolaní akcentovaného čl. 4 ods. 1 Základných princípov C.s.p. má totiž slúžiť len vyplňaniu zjavných medzier zákona, celkom vedomé zahrnutie zákonodarcom do okruhu rozhodnutí napadnuteľných dovolaniami len rozhodnutí odvolacieho (a nie aj sťažnostného) súdu však za medzeru preklnuteľnú výkladom považovať nemožno. Pripustenie opaku by malo v skutočnosti za následok vytvorenie priestoru pre spochybňovanie správnosti za pomoci mimoriadneho opravného prostriedku na najvyššom súde aj takých rozhodnutí, u ktorých pre ich menšiu závažnosť a prevažne len procesnú povahu zákon nielenže vylúčil možnosť odvolania (ako riadneho opravného prostriedku predpokladajúceho štandardný dvojinštančný proces), ale netrval dokonca ani na vydaní rozhodnutia v jednej (prvej) inštalácii sudcom. Ak by sa aj v prípadoch druhovo totožných s tým z prejednávanej veci mala prijať interpretácia ponúkaná dovolaním, viedlo by to k celkom neprijateľnému modelu, v rámci ktorého by rozhodne nie až tak zanedbateľný počet rozhodnutí súdov prvej inštalácie bol vylúčený z prieskumu ich správnosti odvolacími (krajskými) súdmi, naopak by však všetky takéto rozhodnutia mal preskúmať súd odvolací."

Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu jasne a zrozumiteľne vyplýva, prečo bolo konanie o dovolaní sťažovateľky potrebné zastaviť. Vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého uznesenia dáva podľa názoru ústavného súdu dostatočnú odpoveď na všetky sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti prednesené námietky. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k

	záveru, že táto ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd rozhodol: Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 324/2010 rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 410/2016 rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 255/2018
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	vyšší súdny úradník sťažnosť dovolanie-prípustnosť

spisová značka	IV. ÚS 90/2019
populárny názov	Doplnenie odvolania po uplynutí lehoty
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	05.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zaviazal sťažovateľa ako žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote mailom odvolanie. V predmetnom odvolaní sťažovateľ uviedol len odvolacie dôvody v súlade s ich zákonným znením bez toho, aby ozrejmil, v čom napadnutý rozsudok, prípadne postup okresného súdu považuje za nesprávny. Následne sťažovateľ po uplynutí lehoty na podanie odvolania doručil okresnému súdu v listinnej forme odvolanie v znení, v akom ho zaslal okresnému súdu mailom. Sťažovateľ okresnému súdu zároveň v listinnej forme doručil aj pôvodné odvolanie doplnené o argumentáciu, v čom rozsudok a postup okresného súdu považuje za nesprávny. Krajský súd napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľa odmietol a zároveň priznal žalobcovi proti sťažovateľovi ako žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.
z odôvodnenia	K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu K porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu malo

podľa sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd neprihliadol na jeho doplnené odvolanie podané po zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania, v ktorom sťažovateľ uviedol odvolacie dôvody v súlade s ich znením uvedeným v § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a f) CSP a v ktorom zároveň na rozdiel od pôvodného odvolania podaného v zákonom stanovenej lehote ozrejmil, v čom rozsudok a postup okresného súdu považuje za nesprávny, a následne odmietol odvolanie sťažovateľa podľa § 386 písm. d) CSP napriek tomu, že k takému postupu nemal krajský súd podľa názoru sťažovateľa splnené zákonom stanovené podmienky.

Krajský súd v napadnutom uznesení podrobne vysvetlil, prečo je odvolanie sťažovateľa doručené súdu v zákonom stanovenej lehote potrebné odmietnuť podľa § 386 písm. d) CSP, teda z dôvodu, že nemá náležitosti požadované zákonom, keďže sťažovateľ v odvolaní podanom v zákonom stanovenej lehote síce uviedol odvolacie dôvody v súlade s ich znením uvedeným v § 365 ods. 1 CSP, avšak nešpecifikoval konkrétne dôvody, teda konkrétne okolnosti prípadu, ktoré by mali byť predmetom odvolacieho prieskumu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Bližšiu špecifikáciu odvolacích dôvodov síce sťažovateľ doplnil podaním po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania vzneseného v zákonnej lehote na jeho podanie, avšak odvolací súd na podanie, v ktorom sťažovateľ rozpracoval odvolacie dôvody a ktoré mu bolo doručené po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, s poukazom na § 365 ods. 3 CSP a § 373 ods. 1 CSP neprihliadol.

Ústavný súd konštatuje, že iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Ústavný súd zároveň dodáva, že relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania. V okolnostiach daného prípadu tak na odmietnutie odvolania sťažovateľa z dôvodu, že toto odvolanie nemalo náležitosti podľa § 363 CSP, v dôsledku čoho nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať, boli splnené všetky náležitosti na danú vec sa vzťahujúceho procesnoprávneho predpisu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol, že ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavne udržateľné, nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti, a preto v príčinnej súvislosti s ním nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv, v nadväznosti na čo ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľova argumentácia sa sústreďuje primárne na arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu spočívajúcu v jeho nedostatočnom vysporiadaní sa s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v dovolaní. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zároveň namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je v rozpore s iným rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 175/2017 z 27. februára 2018, ktoré pripúšťa tzv. blanketové dovolania (sťažovateľ mal zrejme na mysli blanketové odvolania, pozn.) aj podľa CSP.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa spochybňujúcu kvalitu jeho odôvodnenia nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov

	<p>najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.</p> <p>Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania bez jeho vecného preskúmania. Na odmietnutie dovolania najvyšším súdom tak boli splnené všetky náležitosti relevantného procesnoprávneho predpisu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nepopiera účel ani podstatu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, v zmysle ktorej má byť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v rozpore s iným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 175/2017 z 27. februára 2018, ktoré pripúšťa tzv. blanketové odvolanie, ústavný súd zhodne s doterajšou judikatúrou pripomína, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť, účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom a rovnako tak ústavný súd nezjednocuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd zároveň dodáva, že rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré poukazuje sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, sa týka procesnej situácie, keď odvolateľ podá blanketové odvolanie, t. j. odvolanie bez toho, aby v ňom uviedol akýkoľvek odvolací dôvod – ide teda o situáciu odlišnú od situácie sťažovateľa, ktorý v odvolaní podanom v zákonom stanovenej lehote všeobecne uviedol odvolacie dôvody, avšak bez bližšej špecifikácie konkrétnych skutkových okolností prípadu. Z uvedeného dôvodu je záver vyslovený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 175/2017 z 27. februára 2018, na ktorý sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje, pre sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu irelevantný.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo 175/2017
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	odvolanie-odvolacie dôvody odvolanie-náležitosti odvolanie-oneskorené

Uznesenie - priet'ahy:

spisová značka	IV. ÚS 111/2019
populárny názov	Predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	12.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V rámci trestného konania neoznámene predĺženia lehoty na vyhotovenie rozsudku a nedoručenie rozsudku krajským súdom v primeranej lehote sa dotýka

	<p>práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy, nakoľko až právoplatným meritórnym rozhodnutím možno vo vzťahu k sťažovateľovi nastoliť stav právnej istoty. Na druhej strane právo domáhať sa ochrany svojich práv mimoriadnym opravným prostriedkom ostáva sťažovateľovi zachované, a preto sa možno prikloniť k záveru, že uvedené pochybenie krajského súdu nedosahuje takú ústavnoprávnu intenzitu, aby ústavný súd vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava uznaný vinným zo spáchania skutku uvedeného v rozsudku a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom z 19. júla 2018. Dňa 18. januára 2019 podal sťažovateľ predsedovi krajského súdu sťažnosť proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktorou namietal, že rozsudok krajského súdu z 19. júla 2018 mu ku dňu podania sťažnosti nebol doručený. Predmetný rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 31. januára 2019.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru tým, že rozsudok krajského súdu z 19. júla 2018 mu bol doručený až 31. januára 2019.</p> <p>K porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru</p> <p>Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom krajského súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zistil, že krajský súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom písomne vyhotoveným 9. októbra 2018 (po predĺžení lehoty predsedom krajského súdu), ktorý bol sťažovateľovi doručený 31. januára 2019. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, teda 13. marca 2019, už krajský súd nemohol byť porušovateľom označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, keďže vo veci už rozhodol a rozsudok bol doručený sťažovateľovi.</p> <p>K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy</p> <p>Ústavný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľa, že krajský súd pochybil tým, že ho neupovedomil o predĺžení lehoty na písomné vyhotovenie rozsudku, a preto sa zameril na posúdenie napadnutého procesného postupu krajského súdu a skúmanie intenzity porušenia označeného základného práva vo vzťahu k nemu. Ústavný súd vzal do úvahy skutočnosť, že krajský súd po predĺžení lehoty na vyhotovenie rozsudku mohol konať plynulejšie a efektívnejšie v súvislosti s doručovaním rozsudku sťažovateľovi prostredníctvom okresného súdu v súlade s príslušnými ustanoveniami vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku, keďže až právoplatným meritórnym rozhodnutím možno vo vzťahu k sťažovateľovi nastoliť stav právnej istoty. V kontexte konkrétnych okolností prípadu vzal ústavný súd do úvahy časový interval medzi písomným vyhotovením rozsudku a jeho faktickým doručením sťažovateľovi, ako i skutočnosť, že právo domáhať sa ochrany svojich práv mimoriadnym opravným prostriedkom ostalo sťažovateľovi zachované, a preto sa priklonil k záveru, že pochybenie krajského súdu nedosahuje takú ústavnoprávnu intenzitu, že by na jeho základe mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne vyslovit' porušenie sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy. Vzhľadom na už</p>

	<p>uvedené ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	lehota-vyhotovenie rozhodnutia prieťahy v konaní-sťažnosť predsedovi súdu na prieťahy

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.